

PAN

LAUREN
BLAKELY

P A N O

Copyright © 2016 by Lauren Blakely

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Piontková, 2022

Cover © Daniel Pocar, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2736-0 (pdf)

Lauren Blakely

P A N O

*Tuto knihu věnuji svým čtenářům.
Kvůli vám píšu!
A jako vždy své drahé přítelkyni Cynthii.*

PROLOG

Když se mě zeptáte na moje tři nejoblíbenější věci, odpovědi jsou tak snadný, že je vyslovím s lehkostí: odpálit homerun v softbalový lize, nakreslit skvělejší komiks a – ach ano – udělat ženu tak dobře, že vidí hvězdičky.

Nebudu lhát. To poslední je moje nejoblíbenější. Dopřát ženě ohromující orgasmus, při kterém se chytá prostěradla a kroutí se jí prsty na nohou, je v podstatě nejlepší věc na světě.

Vyvrcholení ženy je jako letní prázdniny, vánoční ráno a dovolená na Fidži smotané v jednom fantastickém balíčku blaženosti, která tříští okenní tabulky. Sakra, kdybychom dokázali spoutat krásu a energii ženského vyvrcholení, pravděpodobně bychom mohli dodávat energii městům, zastavit globální oteplování a nastolit světový mír. Ženský orgasmus je v podstatě projevem všeho dobrého na světě. Zvláště když ho dodávám já, a já jsem jich dopřál bohatě. Jsem jako superhrdina rozkoše, vykonavatel dobrých skutků, kdysi stydlín, teď kanec, a mým posláním je rozdávat mým milenkám co nejvíc vyvrcholení.

Jak se mi podařilo dosáhnout tohoto úžasného výkonu? Jednoduše. V umění rozdávat orgasmy jsem studentem

i mistrem. Považuji se za experta, protože – v zájmu naprosté upřímnosti – jsem zcela, na sto procent *posedlej* ženským požitkem v peřinách. Dostat ji do varu je naprostým základem, a když nedokážete odvést svou práci, měli byste z ložnice vypadnout.

Ale hele, jsem taky dost skromný na to, abych přiznal, že se pořád učím. Protože se ženou je vřdycky co nového objevovat.

Chce to jemně, tvrdě, rychle, zlehka, drsně? Má to ráda zuby, hračkami, mým ptákem, jazykem, prsty? Touží po něčem navíc, jako je peříčko, vibrátor nebo kombinace výše uvedeného? Každá žena je jiná a každá cesta k jejímu potěšení je vlastní erotickou výpravou s mnoha fantastickými zastávkami. Dělán si mentální poznámky, studuju její signály a vždy se vydám na práci do terénu.

Předpokládám, že to ze mě dělá Magalhãese ženského orgasmu. Pravého průzkumníka, který se odváží vpřed, nebojácny a připravený kdykoli zmapovat terén její rozkoše, dokud na vrcholu blaha nevykřikne.

Fajn, někdo by mohl říct, že jsem na tom závislý. Ale je něco špatného na tom, když ženě, se kterou jsem, strašně rád dělám dobře? Jestli to ze mě dělá chlapa, co myslí jen na jedno, pak jsem kurevsky vinen ve všech bodech. Přiznám se bez mučení, že když potkám ženu, co se mi líbí, během několika vteřin si představím, jak vypadá, když se udělá, jak zní, jak ji chci poslat do výšin.

Problém je, že s jednou ženou se do toho pustit nemůžu, i když poslední dobou můj mozek zoufale touží přijít na to, jak nažhavit právě ji. Je to epická bitva a musím ji držet ve

speciálním šuplíku, zapečetěnou a zamčenou, se zahozeným klíčem, protože ona znamená jediné: *ruce pryč*.

Což je děsně na prd, protože slova, která vypouští z úst, dělají všechno ještě *tvrdší*.

KAPITOLA 1

Říká se, že muži myslí na sex 99,99 procent času. Nečekejte, že se vám to budu snažit vymlouvat.

Proč bych to dělal? V podstatě je to naprosto přesný, hlavně když vezmete v úvahu, že zbývajících 0,01 procenta mozkové kapacity se neúnavně věnuje nalezení ovladače.

Ale v mém případě – a připouštím, že na mou obranu – je sex součástí mé práce.

Stejně jako klábosení a rozdávání autogramů. Proto jsem tady v An Open Book, skvělým knihkupectví na Upper West Side. Když před pár hodinama začal tenhle podpisovej mejdan, klikatila se ode dveří dlouhá řada fanoušků. Událost, kterou zorganizovala moje televizní společnost, je téměř u konce, takže se fronta zkracuje. Dav složenéj padesát pět ku čtyřiceti pěti ve prospěch něžnějšího pohlaví, což absolutně není něco, na co bych si chtěl stěžovat, zvlášť když před několika lety byli skoro všichni moji fanoušci chlapi.

Někteří pořád jsou. Jako tenhle chlápek.

„Moje oblíbená epizoda vychází z tohotohle,“ pisklavým hlasem řekne rozcuchanej divnej puberták, když ukazuje na

panel, na kterým je pan Orgasmus zachraňující tučt prsatejch krásk z odlehlýho ostrova, kde byly až příliš dlouho ochuzený o sex. Výsledek? Jejich vyčerpaný zásoby rozkoše klesly na děsivě nízkou úroveň a doplnit je mohl jen animovanej maskovanej křižák.

Otřesu se při pomýšlení na to, čím si ty ženský musely projít, než dorazil hrdina, aby zachránil situaci.

„Jo. Tenhle je boží,“ rychle se na kluka ušklíbnu a pak vážně přikyvuju. „Pan Orgasmus prokázal těm dámám velkou službu, že?“

„Ano,“ odpoví kluk s vykulenýma upřímnýma očima. „Strašně jim pomohl.“

Je to divný, protože je mu asi šestnáct a část mě si pomyslí: *proč se kurva díváš na můj nemravnej seriál?* Ale na druhou stranu to chápu. Když jsem byl v jeho věku, o holkách jsem taky neměl ani páru. Což pravděpodobně vysvětluje, proč jsem začal kreslit *Dobrodružství pana Orgasma*, kdysi online animák, teď noční televizní senzaci, která zahrnuje příběh o výše zmíněným dobrým skutku provedeným čestným hrdinou.

Čestným.

Řekl jsem čestným.

Ve své hlavě.

Nicméně, tohle byla rozhodně oblíbená epizoda a jeden z důvodů, proč moje televizní společnost shromáždila některý moje starý komiksy do tohoto grafickýho románu od mojí maličkosti, Nicka Hammera. Speciální vydání a tak, o čemž vypovídá embosovaná zlatá pečeť na obálce.

„Můžete napsat věnování Rayovi?“ zeptá se, a když pozvednu černou fixu, koutkem oka zahlédnu záblesk zlata, potom ruku v kapse.

No do prdele.

Myslím, že vím, co ta ženská ve frontě za Rayem právě udělala.

Podepíšu se a předám mu knihu. „Jdi a rozdávej rozkoš, Rayi,“ řeknu mu, jako by to byla mantra. Ťuknu si s ním pěstí a on se krátce podívá na svou ruku, jako by mu požehnal nějaký mistr.

Jasně, že jo.

„Máte moje slovo. Chci být šířitelem rozkoše,“ pronese Ray obřadně, když si tiskne knihu k hrudi a recituje jednu ze slavnějších vět pana Orgasma.

Člověče, jednou ten frajer vytře ženskej zrak. Má v sobě pořádný odhodlání. Ale ještě ne. Protože, chápete, je mu šestnáct.

Podívám se na další osobu v řadě a prakticky mě oslepí objem vystavenejších prsou. Je to dost na to, aby se aktivoval úplnej mužskej trans, ten skelnej, zpitomělej pohled, kterej v chlapovi dokážou vyvolat jenom kozy. Nejsem vůči tomu imunní, protože... kozy.

Jsou jedním z mých nejoblíbenějších hříšů.

Ale mám za sebou pořádněj trénink, jak s tímhle stavem bojovat. Součástí mý práce je styk s veřejností a já nemůžu jen tak s pusou dokořán bezmyšlenkovitě zírat na prsa. Tahle žena ovšem mý schopnosti podrobí zkoušce. Má na sobě bílý tričko s hlubokým výstřihem. To je pro většinu chlapů kryptonit.

Nakloní se dopředu, aby se ujistila, že dostanu místo v první řadě. Rozhlížím se kolem a doufám, že se Serena, velmi těhotná, věčně usměvavá a krom toho taky důvtipná PR pracovnice, která se věnuje mému seriálu v Comedy Nation, rychle vrátí z další přestávky na záchod. Je to profesionálka, co ví, kdy má dychtivý dámy držet na uzdě.

Hele, já si nestěžuju. Vůbec mi nevádí, že se někteří diváci seriálu na podobných akcích trochu rozvášní. To je v pořádku. Ale mám pocit, že tahle by si hrát neměla.

„Ahoj,“ pozdravím s úsměvem odbarvenou blondýnku. Interagovat. Zapojit se. To je součást práce. Být veřejnou tvář oblíbeného televizního seriálu, kterej v současné době poráží konkurenci v jedenáct večer – a taky všechny pořady, co běží dřív večer. Šéf televizní společnosti je z toho nadšenější a zároveň ho to přivádí k naprostému šílenství. Ale o tom až později.

Ta ženská si přitiskne ruku k hrudi a zkouší osvědčenou taktiku, jak muži způsobit trans. Zůstávám netečnej. „Já jsem Samantha a váš seriál mám moc ráda,“ zacukruje. „Nedávno jsem si o vás taky četla v časopise *Men's Health*. Zapůsobilo na mě, že jste oddaný nejen řemeslu, ale i svému tělu.“ V tom článku – protože je to *Men's Health* – byla moje fotka, jak cvičím. Pak ta žena, protože není zrovna nenápadná, bloudí šedýma očima po mých potetovaných pažích, po mé hrudi a no, nazývejme věci pravými jmény. V podstatě se se mnou snaží spářit očima přímo tady v knihkupectví.

„Oddanost je moje druhé jméno,“ řeknu s úsměvem a posunu si brýle výš. Jsem z ní nervózní a není to tím bohatým

výstřihem, ale spíš tím, co si před pár minutama ve frontě strčila do kapsy.

Skloní se blíž a přisune knihu přes stůl ke mně. „Jestli chcete, můžete se podepsat přímo tady,“ zašeptá Samantha a prstem si přejeđe po výstřihu.

Rychle rukama popadnu knihu. „Díky, ale zjistil jsem, že titulní strana je stejně tak skvělým umístěním.“

„Měl byste tam nechat svoje číslo,“ dodá, když se podepíšu *Nick Hammer* a podám jí knihu.

„Je to zvláštní, ale já vlastně svoje číslo neznám,“ řeknu s neškodným pokrčením ramen. „Kdo si dneska ještě pamatuje čísla? Zvláště ty vlastní?“

Kde je sakra Serena? Doufám, že neporodila na dámských záchodech.

Samantha se zachichotá a přejeđe po mém podpisu dlouhým, sladce růžovým nehtem. „*Hammer*,“ řekne nesměle a nechá si to slovo převalovat v ústech. „Je to vaše pravé jméno, nebo je to důvěrná přezdívka pro –“

Ne, ne, *ne*.

Ukončit.

Do toho nemůžu jít. Nebudu hrát hru na sprostý synonyma k mému příjmení se Samanthou, která se mi chystá přejet těma ostrýma nehtama po paži.

„Ach, promiňte. Neupadlo vám něco?“

Narovnám ramena, když uslyším známej hlas – humor prováděnej s kamennou tváří a současně čirá nevinnost.

Blondýnka se lekne. „Ne,“ vyštěkne na tazatelku. „Nic mi nepadlo.“

„Jste si jistá?“ Tón plný naprosté obavy.

Nemůžu se ubránit úsměvu, který se mi rozlívá po tváři, protože vím, že žena, co se za tím hlasem skrývá, chystá něco záludného.

Harper Holidayová.

Zrzavý vlasy. Modré oči. Tvář sladkého, sexy anděla, tělo drsňáčky, princezny-ninja bojovnice a ústa, který umí dokonale podat sarkasmus. Zahrál bych si hru na sprostý synonyma, sprostý antonyma... S ní cokoli sprostého.

Harper vykročí zpoza blondýnky ve frontě a rozevře dlaň. „Protože jsem si docela jistá, že tohle je váš snubní prsten,“ řekne s ustaraným výrazem v jasně modrých očích, vytáhne z dlaně zlatý snubní prsten a podá ho lačné blondýnce.

„Ten není můj,“ namítne žena a z hlasu se jí vytratí všechna koketní sladkost.

Harper si plácne druhou rukou do čela. „Aha, moje chyba. Ten svůj jste si před pár minutami strčila do kapsy. Sem.“

Ukáže na její pravou kapsu a opravdu je tam obrys něčeho, co vypadá jako snubní prsten. Přesně to jsem měl podezření, že ve frontě udělala. Schovala ho. Nejspíš zapomněla, že ho má na sobě, a pak se ho na poslední chvíli snažila schovat.

Vdaná žena zbledne.

Přistižena.

„Tenhle,“ pokračuje Harper, zvedne prsten a nechá na něj dopadnout světlo ze stropu, „tenhle mám po ruce pro podobné situace.“

Samantha zamumlá *mrcho*, otočí se na podpatku a odchoduje pryč.

„Užijte si tu knížku,“ zavolá Harper, pak se podívá na mě, nakloní hlavu a střílí po mně úsměvem *právě jsem ti zachránila zadek*. Po svém napodobí fanyanky pana Orgasma a řekne: „Nick Hammer. To je vaše pravé jméno?“

A najednou doufám, že Serena zůstane na záchodě ještě hodně dlouho.

KAPITOLA 2

Hammer je moje pravý příjmení.

Na to se mě ptají pořád. Všichni si myslí, že je falešný. Jako by to bylo umělecký jméno, pseudonym nebo moje striptérský jméno z dob, kdy jsem se pro peníze tvrdě nadřel.

Dělám si legraci. Nikdy jsem nebyl striptér.

Ale měl jsem to štěstí, že jsem získal vymazlený příjmení, a mám dvojnásobný štěstí, protože kdybych byl holka, rodiče by mi dali jméno Sunshine. Místo toho máma pojmenovala Sunshine svou pekárnu a své syny nazvala Wyatt a Nick. Naše malá sestra přišla na svět pár let po zrození pekárny, takže se tomu hipísáckému jménu taky vyhnula, ale z Josie to jde rozhodně cítit. Má svobodnýho ducha.

Ukážu na prsten, kterej má Harper v ruce. „Odletěla jsi o víkend do Vegas a vzala si Penna? Nebo počkat. Byl to Teller?“

„Ne. Criss Angel,“ řekne, když si strká prsten do červený kabelky, která je tak velká, že by mohla poskytnout bezpečnej přístav uprchlíkům.

„Ale vážně. Proč s sebou nosíš snubní prsten?“

„Mohla bych ti to říct, ale to bych porušila kodex 563 z *Kouzelníkovy příručky tajemství*, která byla sepsaná proto, aby obyčejní smrtelníci jako ty zůstali v nevědomosti.“

Poklepu si na hrud'a zakroutím hlavou. „No dovol. Nejsem obyčejnej smrtelník. Ven s tím.“

Přitiskne si dlaň ze strany k ústům a hlasitě zašeptá: „Je falešnej. Sehnala jsem si ho, abych minulý víkend na večírku mohla předvést malý eskamotérský trik.“

„Zafungoval?“

Přikývne a rty se jí zvlíň do úsměvu. „Kouzelně. Proměnila jsem ho v prsten Green Lanterna. Ten kluk byl v úžasu.“

„A to právem. Mimochodem,“ řeknu a nakloním bradu směrem k dávno zmizelé dámě, „děkuji. Chvilí jsem si myslel, že má možná v kapse ovladač k vibrátoru.“

Vytřeští oči. „To se někdy stalo?“

Přikývnu a zakoulím očima. „Jednou. Na setkání s fanoušky.“

„Fanyнка si to vážně dělala ve frontě?“

„Bud' to, nebo se jen rozehřívala na později. Ale neboj se. Jsem nadšenej, žes mě zachránila i před tou taktikou tajného schování snubního prstene. Myslím, že bys mohla být superhrdinka.“

„To jsem já. Přiřítím se odnikud a zachraňuji nic netušící muže před vdanými ženami s nebezpečnými manžely, kteří by chtěli vymlátit duši z šíleně populárních kreslířů. Až ti řeknu, že její manžel měří asi tři metry, má ruce velký jako děla a nosí na ruku boxery, nejspíš mě budeš chtít pozvat na kafe. Viděla jsem ho před knihkupectvím, než jsem vešla.“

„Vede taky ilegální zápasy?“

Přikývne s předstíranou vážností. „Jo. Je to Zlosyn. To je jeho bojové jméno.“

„Zjevně ti dlužím tu kávu. Možná i kousek dortu, abys věděla, jak moc si cením toho, že jsi mě zachránila před Zlosynem.“

„Nepokoušej mě. Dort je moje náboženství.“ Ztiší hlas. „Dlouho jsem přemýšlela, jestli použít trik s prstýnkem, nebo jí dát tohle,“ ponoří ruku do tašky a vytáhne fialové brýle, „a navrhnout jí, aby si je nasadila, aby tě mohla líp vojíždět očima.“

Rozesměje mě její volba slov. „Jsou na to speciálně navrženy? Jestli jo, tak bych si vážně rád jedny pořídil.“

Abych je použil na tebe.

Znovu přikývne. „V East Village je obchod, kde je prodávají. Musí se speciálně objednat, ale můžu ti je sehnat,“ řekne a pak se začne přehrabovat v tašce. Je jako Hermionina kabelka. Ano, přečetl jsem všechny díly *Harryho Pottera*. Je to ten nejlepší příběh všech dob.

Vytáhne z tašky výtisk mé sbírky a položí ji na stůl. „Můžeš to podepsat Heleně?“

Střelím po ní pohledem, když uvnitř knihy uvidím účtenku. Koupila ji tady. „Harper, nemusela jsi sem chodit, abych ti podepsal knížku. Já bych ti ji dal.“

Mrkne. „Dobrý vědět, že patřím mezi VIP. Prozatím mám klientku, která je do tebe tajně zamilovaná. Takže jí tohle dávám jako dárek.“

„Vyřid' Heleně, že ji pan Orgasmus pozdravuje,“ řeknu, když ji podepisuju.

Jakmile vzhlednu, Harper má nasazený fialový brýle.
Zamrkám.

Do prdele. Je v nich fakt žhavá. Jako chlap, co nosí brýle, jsem ulítěl na holky v brýlích a nikdy předtím jsem v nich Harper neviděl. Nebudu lhát – fantazie o sexy knihovnici je v tomhle silná. Myslím v mý hlavě a bavíme se tu o pouzdrový sukni, lákavě rozepnutý přiléhavý bílý halence a Harper sklánějící se nad stolem, připravený dostat výprask za to, že špatně založila nějaký knihy.

Prohlíží si mě, jako to dělala ta žena ve frontě, a rozpustilým tónem zašeptá: „Fungují, Nicku?“

Rozhodně, ale ty ani nepotřebuješ brýle, abych se od tebe chtěl nechat vojet očima. Taky si představuju, jak vypadáš jen v nich.

Počkat. Sakra. Ne.

Plácnu těch 99,99 procent svého mozku, který na to právě myslely. Protože Harper je sestra mého nejlepšího kamaráda. A Spencer už slíbil, že jestli se jí někdy dotknu, oholí mi všechny vlasy a obarví obočí. Ne že bych se Spencera bál, jen mám prostě moc rád svoje vlasy. Jsou světle hnědý, hustý a – no, budu prostě upřímněj – klidně bych mohl dělat reklamy na šampon. Tak. Řekl jsem to.

Ale taky žádnou z těch zatracenejch fantazií, který jsem o Harper měl, nemám v plánu uskutečnit, ačkoliv ta, kde je ohnutá přes kuchyňskou linku, je v poslední době obzvlášť silná. I když to není fér vůči té fantazii u stěny, že?

Poznámka pro mě: Večer vrátit tu se stěnou zpátky do oběhu.

Ale zpět k její otázce ohledně brýlí.

„Fungují kouzelně,“ řeknu jí, opakuju její slova.

Sundá si je a podívá se za sebe. Zůstalo tam pár fanoušků, kteří poklepávají nohama, v ruce svůj výtisk. „Okrádám tě o čas. Měla bych odsud vypadnout.“

„Počkej, už jsem skoro hotovej. Nechceš si dát za patnáct minut to kafe?“ zeptám se a pak rychle dodám: „Jako platbu za tvé záchranné služby.“

„Hmm. Dá se v tomhle městě někde sehnat kafe?“ Poklepe si na bradu, jako by se nad tím skutečně zamýšlela.

Ztěžka si povzdechnu a hraju její hru. „Dobrá poznámka. Najít kavárnu je vážně těžký. Ne že by byla na každém rohu nebo tak něco.“

Chápavě přikývne. „Obvykle po ní musíš pátrat široko daleko. Může to zabrat i několik hodin.“ Luskne prsty. „Hele, uvidíme, co dokážu s mapou. Když najdu šálek kávy v okruhu řekněme padesáti metrů od knihkupectví, pošlu ti polohu.“

„Rozumím.“

Zasalutuje mi, otočí se na podpatku a přísahám, že ji dychtivě nepozoruju, jak se proplítá knihkupectvím na cestě ven. Dobře, fajn. Možná strávím tři nebo čtyři vteřiny prohlížením jejího pozadí. Maximálně pět vteřin. Ale je to velkolepej zadek, takže mi přijde škoda si ten výhled neužít.

Serena se vrátí, zaparkuje u stolu vedle mě a následujících patnáct minut se soustředím na svoje fanoušky, podepisuju a povídám si s nimi, interaguju a zapojuju se.

Když akce skončí, podívám se po zprávě od Harper a jsem nadšenej, když ji objevím. Vyťukám odpověď a pak pomůžu Sereně se narovnat. Je to přímočarěj člověk, na mým seriálu začala pracovat před pár lety, ještě než se vyšplhal vysoko ve

sledovanosti. „Vedl sis dobře, zlatíčko. Omlouvám se, že jsem na nějakou dobu zmizela,“ řekne a stočí si kudrnaté černé vlasy do skřípce, než se postaví a nabere si do kabelky fixky. Poplácá se po břiše. „Přísahám, že jsem si na pár minut myslela, že porodím na záchodě v knihkupectví.“

„Zvláštní, bál jsem se toho samýho. Kdybys porodila, pojmenovala bys to dítě po mně, že?“

„Ne, kdybych porodila na záchodě, chtěla jsem ho pojmenovat Dekl,“ řekne a pak zvedne prst. „Jo, málem bych zapomněla.“ Takto vždycky předesílá žádosti od šéfa televize. „Gino chce, abys byl ve čtvrtek na jedné akci. Je to jen malá charitativní akce v bowlingové herně, ale chce tam mít všechny své domácí hvězdy.“

„Samozřejmě, že tam budu,“ slíbím a беру si bundu. Dá se na to snad říct něco jiného? Ať už je Gino paranoidní čůrák, nebo ne, řídí na kabelovce časové sloty a rád mi připomíná, že před pár lety, když pracoval ve vývojovém oddělení, vybral můj online komiks, aby z něj udělal animovanou seriál. Jsem mu zatraceně vděčnější, že mi dal šanci, ale on tak nějak žárí. Mám podezření, že je to proto, že před lety vytvořil seriál, kterej rychle zmizel ze záře reflektorů, a žádná z jeho snah o vytvoření něčeho dalšího neměla úspěch.

„A víš, jak to chodí,“ řekne Serena, když si zapíná kabelku, procházíme regály a míříme k východu.

Odrecituju pravidla: „Gino chce, abych byl okouzlující, ale ne tak okouzlující, aby ženy balily mě místo něj. A měl bych být skvělejší v bowlingu, pokud budu v jeho týmu, a pokud ne, měl bych kazit hru, aby vyhrál on. Protože když nebudu

hrát jeho hru, o to větší je šance, že mě za pár týdnů podrazí, vzhledem k tomu, že na konci měsíce proběhnou jednání o smlouvě.“

Poklepe si prstem na nos. „*Perfecto.*“

„Skoro jako bych si zvykl na jeho naprosto nestálou povahu.“

Usměje se. „To je náš šéf. Víš, že byl zvyklý být středem pozornosti, dokud ses neobjevil ty. Ty máš všechno a to ho přivádí k šílenství. Ale opravdu si cením toho, že děláš tyhle veřejné akce.“

Rozhlídnou se po knihkupectví plným zákazníků, z nichž někteří si právě koupili mou sbírku komiksů. Byl jsem požádán, abych šel na bowling s vedoucím pracovníkem televize, kterej je šílenej, náladovej pitomec, ale kterej mi podepisuje tučnou výplatu. Můj seriál válí. Rochním se v penězích a chvále a daří se mi u žen. Něco se jim na tom strništi, tetováních, brýlích a vlasech líbí, a taky na tom, že moje kdysi štíhlá postava je plná vypracovaných svalů.

Život je fajn.

„Serenó, ujišťuju tě, že účast na večírku není žádné utrpení. Skutečnost, že šéf kabelovky ze mě má nějaký divný komplex, je krásný příklad problému prvního světa.“

„Ne,“ řekne ostře, když dojdeme ke dveřím knihkupectví. „Víš, co je skutečný problém prvního světa? Onehdy jsem šla do Ben & Jerry's a vzala si domů půl litru zmrzliny. Chtěla jsem dvě příchutě. Kokosovou pro mě a mangový sorbet pro manžela. Ale hádej co?“

Držím si ruku na čele jako věštec. „Neměli kokosovou.“

„Hůř,“ bouchne mi rukou do hrudi a svou rozjařeností mě prakticky svalí do regálů s novinkami. „Zapomněli mezi ně dát voskový papír, aby oddělili příchutě. Mango vyteklo do kokosu,“ řekne s úšklebkem.

Zamračím se. „To je opravdu hrozný. Kéž bych se nikdy nedozvěděl, že se stala tak strašná věc. Nejsem si jistej, jestli tu představu dokážu dostat z hlavy.“

Nato se rozloučím se Serenou a zamířím do kavárny Peace of Cake, kde na mě Harper mává od stolu vzadu. Čte mou knihu.

Je špatně, že si přeju, aby ještě pořád měla ty brýle?

Ale s brýlema nebo bez, dělá se mnou divy.

KAPITOLA 3

Dělíme se o kousek dvojitého čokoládového dortu.

Vím, jak to vypadá. Jako rande.

Ale není. Jde o to, že v téhle cukrárně/kavárně jsou ty kousky obrovský. V žádném případě ho nemůžete sníst sami, pokud jste se nenarodili se dvěma přihrádkama na moučníky. Miluju zákusky, ale mám jen jednu.

Mimoto, takhle to mezi náma není. Zním Harper snad celou věčnost, protože tak dlouho jsem nejlepší kamarád se Spencerem. My tři jsme chodili na stejnou střední školu, ovšem Harper je o tři roky mladší než já, ale ne že bych při myšlenkách na ni šerموval levou rukou, když jsem byl ve čtvrtáku a ona v prváku. Tehdy jsem o ní takhle nepřemýšlel.

Kromě toho jsem pravák.

Každopádně teď, když nám oběma táhne na třicet a žijeme v New Yorku, čas od času někam vyrazíme. Možná ještě víc od té doby, co se Spencer zasnoubil. V poslední době je mnohem méně dostupnej. Někdy s Harper o víkendech chodíme do kina a sedět vedle ní je pro mě poslední dobou jedním slovem rozptylující.

Řekněme si to na rovinu: Harper není jako sexy roztleskávačka. Není Victoria's Secret sexy.

Je sexy podivným způsobem. Šprtácky sexy. Sexy jako fantazie hráče počítačových her. Zacvičit si chodí na kickbox, tvrdě soutěží v našich letních softbalových zápasech a ví, na jaký koleji by byla v Bradavicích. Patří do Mrzimoru a ano, vzrušuje mě, že si nevybrala Havraspár nebo Nebelvír, jak to obvykle dělají všichni ostatní, ale vybrala si kolej známou svou oddaností.

A zatraceně, je to kouzelnice. Živí se tím. Ta kočka si platí účty předváděním eskamotérských triků a klamáním lidí.

To je ta nejžhavější profese vůbec – víc sexy než barmanka, modelka nebo rocková hvězda. I když, možná ne víc sexy než knihovnice.

Upřímně řečeno, ještě před pár měsíci mě tyhle myšlenky nenapadaly. Až do dne, kdy mě loni v létě požádala, abych jí pomohl vyrovnat účty s jejím bratrem za něco, co jí před lety udělal. Aby se pomstila, předstírali jsme, že na to vlítne na tréninku softbalu.

Sundal jsem si tričko, ona mi přejela rukama po hrudi a zbytek už je historie. Těch 99,99 procent mého mozku tam s ní ten den v Central Parku začalo chodit.

Hele, jsem chlap. *Tak* jednoduchý to je. Nejsme komplikovaní a každý, kdo se z nás snaží komplikovaný udělat, kecá. To neznamena, že nejsme schopni rozvinutejch pocitů, emocí a všeho toho kolem. Ale když jde o ženy, stačí málo, aby se nám rozsvítilo v hlavě.

A ten den se spínač Harper zapnul naplno.

Snažím se co nejvíc soustředit na planý tlachání, místo toho abych procházel možnostmi, jaký spodní prádlo může mít na sobě, zvláště když u lemu jejího svetru s věčkovým výstřihem vidím náznak černého saténového ramínka. Snažím se nepředstavovat si, jak vypadá zbytek toho sexy oblečení.

Pozdě. Teď si to představuju, v duchu vidím, jak krajka obepíná její tělo, a je to krásnej obraz. Díky, mozku, že se nikdy nebojíš do toho jít. Ale teď se musím soustředit na konverzaci.

Ukážu na dort, na kterým pracujeme. „Na stupnici od jedné do deseti. Co bys dala tomuhle dortu?“

S vidličkou připravenou ve vzduchu zírám do stropu. „Extáze.“

„Myslím, že to není na stupnici.“

„Říkala jsem, že dort je náboženství.“

„Tak to by bylo příhodné další extatické vyvrcholení.“

„Vyvrcholení. Řekl jsi vyvrcholení,“ řekne s vážnou tváří.

„Vlastně to říkám často.“ Opřu se o židli, působím nenuceně.

„Já vím.“ Zahýbe obočím, pak zašeptá: „Než jsi přišel, vychutnávala jsem si tvoji knihu. Je tak nemravná.“ Říká to, jako by to bylo tajemství. Jako by se právě poprvé dozvěděla, že můj komiks je oslavou nemravnosti. „Co bych opravdu ráda věděla, Nicku Hammere, je,“ řekne a vyslovuje moje jméno způsobem, kterému se ta blondýnka z knihkupectví ani nemůže přiblížit, „odkud pramení vaše inspirace.“

To ani nechceš vědět, Harper.

Předstírám, že zkoumám zákusek. „Myslím, že tenhle dort bude něčím řízlej.“

Dá si kousek a zamrká. „Jo, lahodností. Tím je to cinknutý.“

Kurva, chápete, co mám na mysli? To už je moc. S ní je opravdu těžký nemyslet na to, jaká by byla v posteli. Funguje neustále ve stavu slovního škádlení, který je flirtováním, ale ne tak docela. Konečněj důsledek? Já jsem kočka a ona používá laserový ukazovátko. Honím se za červeným světlem, ale nikdy ho nemůžu chytit. Fakt, že jsem single, nepomáhá. Nemám vůbec nic proti sexu na jednu noc, ale nejsem tak docela chlápek na jednorázovky jako spíš sériovej monogamista. I když do žádné, se kterou jsem byl sériově monogamní, včetně té poslední, která je teď v Itálii a pracuje na knize, jsem se nikdy nezamiloval.

Tudíž jsem stoprocentně volnej, o ženu sedící naproti mně mám rozhodně zájem, ale v žádným případě ji nemůžu mít.

Napiju se kávy a ona sáhne po horké čokoládě. Protože nemůžu strávit celou dobu zíráním na její rty na hrnku, rozhlídnou se. Police u pokladny jsou plný fantasticky vypadajících moučníků a nabídka na tabuli zahrnuje vedle standardního výběru kávy i příchutě, po nichž se sbíhají sliny. Peace of Cake je narvanej. Dřevěný stoly jsou téměř přeplněný směsicí lidí z Upper West Side – maminkama, tatínkama a malýma dětma, ale i dvacátníkama a páry.

„Tak kolik jich bylo?“ Harper kývne směrem ke knihkupectví.

„Kolik bylo čeho? Prodaných knih?“

Zakroucí hlavou. „Kolikrát tě tam někdo nabaloval?“

Zasměju se, ale neodpovím jí.

„No tak,“ naléhá a poklepává na stůl. „Takovej fešák jako ty. Středem pozornosti. To musela být, co... každá druhá fanyнка?“

Při jejím popisu se mi nastraží uši. I ostatní části těla. Ale podívejte, není to tak, že by řekla *fešák* jako kompliment. Říká to, jako by to byla nějaká známá skutečnost. Proto se v ní nemůžu vyznat. Nemám tušení, jestli její mysl ten den v parku taky změnila směr od Kamarádova do Nemravnomyšlenkova. „Ne, ne každá druhá fanyнка,“ řeknu.

„Ale každá *další* druhá fanyнка?“ zeptá se a já se znovu zasměju její volbě slov, jako by „každá *další* druhá“ něco znamenalo.

„Řeknu jen, že jsi byla skvělejší štít, když jsem tě potřeboval.“ Lusknu prsty. „Hele, mám nápad. Za pár dní mám jednu akci.“ Řeknu jí podrobnosti, který se mnou sdílela Serena, a zasvětim ji do divných problémů se žárlivostí mého šéfa. „Ale Gino stejně chce, abych přišel, takže bys měla jít se mnou.“

„Jako štít? Aby po tobě ženský nevyjžděly?“ zeptá se a dá si další kousek dortu.

„To zpravidla nedělají, když jsi tam s kamarádkou.“

Mává vidličkou od sebe ke mně a zpátky. „Mám předstírat, že je to rande?“ Řekne to, jako by to byla ta nejšílenější představa na světě, což mi napovídá, že se musím přestat zabývat myšlenkami na to, že mi Harper Holidayová ještě někdy přejede rukama po hrudi. Ne že by potřebovala vědět, že jsem před pár týdny nakreslil obrázek jejího obličejě při orgasmu. Co? Bylo to tak špatný? Vždyť se tím žívím. Není

to tak divný. Krom toho jsem ten soubor smazal. Jen jsem blbnul na počítači, přísahám.

„Jako to předstírali Spencer a Charlotte?“ dodá, jako bych mohl zapomenout na jejich podvod, zvláště když svým způsobem vyšel – svatbu mají za dva týdny.

„Ne, to by bylo ubohý, kdybychom udělali to samý,“ řeknu a zabořím se do čokolády pro další sousto. „To by bylo, jako kdyby autorka milostných románů použila stejnou zápletku hned v následujícím díle.“

To její skeptické obočí se zase zvedne. „Odkud ty víš něco o zápletkách?“

„Píšu seriál.“ *Kreslím a píšu*, ale vy to chápete.

„Ten tvůj je animovaná parodie na nemravného superhrdinu. A přesto se *tak* vyznáš v zápletkách milostných románů?“

„Před pár měsíci jsem chodil s jednou spisovatelkou.“

„Jaký to bylo?“

„Hm, bylo to jako randění,“ řeknu suše.

Obrátí oči v sloup. „Ne. Chtěla s tebou nacvičovat?“

Zasměju se, líbí se mi, jak směle se ptá. „Myslíš ty scénky, Harper?“

Přikývne a znovu se napije.

Taky přikývnu. „Chtěla.“

„A ty?“ Pokládá hrnek a z jejího tónu čiší zvědavost.

„Jo.“

„Páni. Když jsi četl její knihu, bylo to jako vidět odhalenej svůj život?“

„Tahle ještě nevyšla. Myslím, že je další na řadě.“

„Co se s ní stalo?“

„Skončilo to,“ odpovím s pokrčením ramen. Netrápím se tím. Těch pár měsíců, co jsme byli spolu, jsme si užili.

„Proč?“

Protože to byla zábava, nic víc. A protože J. Cameronová – to je její pseudonym – je posedlá svojí prací. Fikce je její svět. Navíc odletěla do Itálie. „Odjela do Florencie. Myslím, že tam se bude odehrávat její další kniha,“ řeknu Harper.

„A já se budu těšit, až si přečtu tu, ke které jsi jí“ – naznačí rukama uvozovky – „pomáhal s výzkumem.“

„Možná ti nikdy neřeknu její pseudonym.“

„Já to z tebe dostanu,“ řekne, když se napiju kávy. „Píše ty laciný sexuální scény, kdy chlap říká holce, že ji miluje, zatímco je v ní nebo hned potom?“

Málem smíchy vyplivnu pití. „Ježíši. Já vážně nevím, jak moc laciný ty scény jsou. Nečtu milostný romány.“

„Možná bys měl. Některý jsou pěkně žhavý,“ řekne se zkušeným zábleskem v očích, než se vrátí k věci. „Takže ta akce. Abych si to ujasnila. Chceš, abych ti dělala partáka a pomohla ti s tvým šéfem, kterej je takovej blb, že se nedokáže vyrovnat s tím, že seš mužnější než on a přitahuješ dámy jako kocour hárající kočky?“

Sakra, kéž by to slovo nepoužila v tak těsné blízkosti továrný na nemravný myšlenky uvnitř mé hlavy. „Takhle bych to neřekl.“

Harper ukáže směrem ke knihkupectví. „Soudě podle toho, jak moc na to ta ženská v obchodě chtěla vlítnout, hádám, že po tobě pořád někdo jede,“ řekne a já bych zněl jako naprosto namyšlenej parchant, kdybych přiznal pravdu.

Ano. Stává se to kurevsky často, ale tak jako dneska to nebylo vždycky. S úspěchem přichází větší zájem žen a větší zájem nejen o mě, ale i o moje přednosti. Mám na mysli osobní aktiva, ne ty z masa a kostí, ale ty se jim taky líbí.

Místo odpovědi pokrčím rameny.

Usměje se. „Už půjdu, Nicku. A až budu něco potřebovat, požádám tě o laskavost. Platí?“

„To by šlo.“

Natáhne se po dortu, namočí prst do polevy, přiloží si ho k ústům a olízne ho. Ach bože. Sakra. Proč mě takhle mučí? Do prdele, díky bohu, že sedím. Nemusí vědět, že v posledních dnech tvoří polovinu ingrediencí v mé instantní směsi na erekci – stačí přidat neúmyslný komentář sexy dračice, kterej nevím, jak pochopit, a je zaděláno.

„Dívej! To je Anna Úžasná!“

Harper trhne hlavou směrem k tenkýmu hlásku volajícimu její umělecký jméno. Na dětských večírcích, který pořádá, svoje pravý jméno nepoužívá. Pro ně je Anna Úžasná, kouzelnice. Říká, že je jednodušší udržovat si facebookovej profil se svými přáteli z vysoký, když s ním nepojí svou práci.

Po tváři se jí rozlije širokej úsměv, vyskočí ze židle, skloní se a pozdraví dívku s rozcuchanýma hnědýma vlasama a sprškou pih na nose. Harper si přiloží ukazováček na rty a zašeptá: „Zavři oči.“

Holčička poslechne, a když jí Harper po dvou vteřinách řekne, aby oči otevřela, vytáhne jí zpoza ucha pečlivě složenou dolarovou bankovku. Holčičce spadne brada. Pozor, spoiler: Harper vytáhla tu bankovku z kapsy, když měla ta

malá zavřený oči. „Ale počkej,“ řekne Harper hlasem kouzelnice a pak levou rukou zajede holčičce za druhý ucho a má v ní další bankovku, tuhle složenou jako papírový letadlo.

Dobře, nemám ponětí, jak se jí to povedlo.

„Seš suprová,“ řekne dítě v úžasu a pak se podívá nahoru na svého tátu a Harpeřiny oči ji následují. Táta je vysoký a statný a mám podezření, že pokud je svobodný, o čemž absence prstýnku napovídá, pravidelně boduje. Ne, nepřipadá mi přitažlivější, protože mě chlapi nepřitahují. Prostě poznáte, že někdo vypadá dobře, když je dvojníkem Chrise Hemswortha. Harper se postaví a zavravorá. Natáhne ruku a přidrží se stolu.

„Aaa... huuu... hooo...“

Co to-?

Napřímím se, moji zvědavost vzbudí Harpeřin pokus mluvit novým jazykem.

Počkat, jenom se jí nedaří říct *ahoj*.

„Ahoj, Anno,“ pozdraví chlapík, pak ztiší hlas a zašeptá, jako by její pravý jméno bylo jejich speciálním tajemstvím: „Harper.“

A rozhodně to zní, jako by si vyslovení jejího jména užíval. Do prdele. Hemsworthovu dvojníkovu se líbí.

Harper znovu otevře pusku. Z těch krásnejch rtů vychází něco, co zní jako *Hóóój, Simone*.

„Jak se máš? Tohle místo je skvělé, že?“ zeptá se.

Myslím, ale nejsem si jistý, že odpoví *ano*. Nebo by to mohlo být *ajo*, vzhledem k jejímu náhlému záchvatu já-si-kurva-nepamatuju-ani-jedno-normální-slovo.